

'Een boon kan niet in een slang veranderen'

CAPELLE – Verkleed in een 'verhalenjas' waarin de nodige attributen bewaard worden die hij tijdens het vertellen nodig heeft, vertelt Holmer 'familiegeheimen' uit Indonesië, Afrika en Zuid-Amerika. Zijn gehoor luistert kritisch toe en af en toe komt er toch wat commentaar. „Het bestaat niet dat een boon in een slang verandert”, meent Damien van bijna acht jaar kritisch als de verhalenverteller daarover zijn verhaal doet.

Vijftien kinderen kwamen luisteren naar een beroepsverhalenverteller in buurtcentrum 't Klavier, Gong 4. Marco Holmer is sinds acht jaar verhalenverteller van beroep. Voor deze middag werd hij door de Cultuurpromenade uitgenodigd voor het Intercultureel vertelfestival voor kinderen als onderdeel van de campagne Kleurrijk Capelle.

„Oorspronkelijk was ik acteur in

een kindertheater, later deed ik jeugdwerk”, vertelt Holer. „Toch wilde ik weer iets anders gaan doen. Het begon met verhalen vertellen op feesten en partijen, bruiloften, recepties. De meeste verhalen bedenk ik zelf en het verhaal varieert per publiek. Zoals vandaag in dit Buurthuis moet je afwachten welke leeftijd je toehoorders hebben. Ik werk samen met nog twee andere verhalenvertellers en vorm met hen 'Het Vertelcollectief' in Utrecht. We staan als zodanig in de Gouden Gids.”

Het beroep verhalenverteller is een oud beroep in Nederland maar het komt hier nu minder voor dan bijvoorbeeld in Engeland. Daar zijn zelfs families die van ouders op kinderen de verhalen doorvertellen en er vroeger de kroegen mee langs trokken. In India zijn veel verhalenvertellers, zij hebben wandkleden bij zich. Op de markt kunnen mensen een vakje van het kled aanwijzen en dat verhaal krijgen ze dan te horen. Holer: „Ik geef ongeveer zestig, zeventig voorstellingen per jaar en twee maal per jaar geef ik een cursus verhalenvertellen bij het SKV (Stichting Kunstzinnige Vorming) Rotterdam.”

„Onze oma schildert bij Kees de Jong en zij kreeg een kaartje, waarop stond dat hier een verhalenverteller zou komen”, zeggen Jennifer (7) en haar zus Nathalie (10) Polder. „We hebben weleens meer naar een verhaal geluisterd, maar hier is het de eerste keer.” Ze luisteren aandachtig een uur lang en vinden het een mooi verhaal. „Toch geloof ik dat één ding niet echt kan”, meent Nathalie nadenkend over het verhaal van een huilende tante in Indonesië. Door haar tranen kwam een einde aan een lange droogteperiode. „Tranen verdampen toch als het heel erg heet is.” Ze heeft er goed over nagedacht.

HENNY UITENBOGAART